

Pag. 4

În cele din urmă – stare de normalitate

Pag. 5

O seară de neuitat...

Pag. 8

Sport

O intervenție rapidă și energică, imperios necesară

Gazeta de BĂILEȘTI

Se distribuie GRATUIT

Seria a IX-a

Nr. 1

ianuarie 2010

Publicație lunară de informare a cetățenilor orașului Băilești • 8 pagini •

Evenimente culturale

Sfârșitul anului 2009 a adus cu sine, ca de obicei, o serie de evenimente culturale și artistice care au devenit deja o tradiție pentru urbea noastră. Astfel, în perioada premergătoare sărbătorilor de iarnă au avut loc câteva manifestări menite să ne introducă în atmosfera Sărbătorii Nașterii Domnului Iisus Hristos, activități care au început cu un spectacol de colinde, organizat și susținut de Biserica Pnticostală și care s-a desfășurat pe scena amplasată în centrul orașului, la data de 13 decembrie a anului trecut. Spectacolul de o înaltă ținută artistică a avut un impact pozitiv asupra publicului spectator participant la această manifestare.

Zece zile mai târziu, pe 23 decembrie, Casa de Cultură a organizat tradiționala serbare de Crăciun, un spectacol divers, susținut de un grup de colindători de la <c. nr. 5 „Petre Ivanovici“, de soliștii și formațiile artistice care ființează pe lângă Casa de Cultură. Surpriza serii a constituit-o formația de Crăciunei „Steaua Sudului“ din Craiova, care a impresionat prin varietatea repertoriului, acuratețea interpretării și, mai ales, prin frumusețea costumelor. Merite deosebite în realizarea spectacolului au avut, ca de fiecare dată, d-na prof. Veginica Ciontu și d-na Carmen Mitrache, referent la Casa de Cultură.

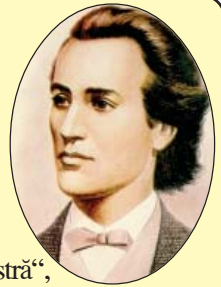
Seria evenimentelor anului 2009 s-a încheiat apoteotic, în noaptea de Revelion, în premieră pentru Băilești, cu un spectacol de muzică etno și muzică ușoară, susținut de grupul D'OR și Brad Vee Johnson, fost component al celebrului grup Boney M, spectacol care, în opinia noastră, a reușit să „adune“ cel mai mare număr de spectatori la astfel de manifestări. Între cele două momnete ale spectacolului s-a intercalat tradiționalul foc de artificii.

Onorând așa cum se cuvine sărbătoarea Bobotezei, Primăria municipioului, respectând tradiția, a organizat concursul de cai, care, de această dată, a avut loc în mod inspirat în Piața agroalimentară a orașului, mai precis în târg, evitând astfel posibile evenimente nedorite și neferricite, care s-ar fi putut produce, în cazul în care era organizat pe b-dul Lt. Becherescu.

Nici marele eveniment al Unirii Principatelor nu a fost trecut cu vederea, Primăria în colaborare cu unitățile școlare organizând tradiționala manifestație cu torțe, pe „Stada Mare“, finalizată cu Hora Unirii în jurul Monumentului, manifestație al cărei început se pierde în negura vremurilor.

Marcel BOȚA

Către Eminescu

Domnule al nostru Eminescu,
Să știi că altfel acum timpul trece,
Căci lumea are numai interes cu
Criza și cu banii în două mii zece...

Cu cereri – milioane, în dosare,
Cu documente după „procedură“,
Sărmanii umblă după ajutoare
De stat pentru mâncare și căldură...

Cu impozite, taxe și alte multe dări,
Cu lefuri și pensii solid congelate,
Cu șomaj în masă și restructurări,
Cu lipsuri în orașe și la sate...

Iar orișicare parvenit din hoț
A auzit și el de un poet
Al unor plopi superbi, dar „fără soț“...;
Ce trebuie să știe?! că sunt pe „Internet“...

Că e doar ridicol și biet ideal
Să mai știi azi versuri din „Scrisori“,
„Luceafărul“, „Doina“ sau „Sara pe deal“!!!
Păi, n-ar fi la bancă, dacă-ar fi valori?!...

Și greu mai găsești azi în lumea noastră
Un nume sonor de mare demnitar –
Să-l mai miște-n suflet un pic „Floare-albastră“,
Când burta-i pofteste ... ton și caviar...

Iar azi doar câteva nume
Vor spune-n cuvinte seci
Că sunt, de când ești pe lume
Ani o sută și șizeci...

Însă Te tot poartă-n gând
Mulți neștiuți din popor
Ce murmură lăcrimând
Din „Mai am un singur dor!“...
Pe corupți nici Dumnezeu
N-are cum să îi condamne,
Astfel că auzi mereu –
„Cum nu vîi Tu Țepeș-Doamne...?!“

Valentin TURCU

Comunitatea Online a orașului Băilești

Haideți cu mici cu mari să formăm o comunitate a băilștenilor online.

În ce constă?

www.zaibar.ro a făcut un forum pentru voi, pentru băilșteni. Adresa lui este forum.bailesti.ro

De ce un forum?

- Pentru a putea comunica mult mai ușor unii cu ceilalți;
- Pentru a ne putea ajuta între noi;
- Pentru a face anunțuri publice;
- Pentru a posta anunțuri gratuite din orice domeniu;

- Pentru a oferi un spațiu de dezbateri celor care vor să discute despre urbea noastră și nu numai. Credem că dezbaterile civilizate sunt cea mai bună formă de îmbogățire și promovare a ideilor.

De ce Băilești Forum și nu altele?

Pentru faptul că aici să ne strângem numai oameni, o să dăm o mână de ajutor la nevoie fără a cere neapărat ceva în schimb, pentru că vom

fi o comunitate activă, pentru că vor fi concursuri ș.a.

Ce trebuie să facem?

1. Înregistrează-te pe Băilești Forum la adresa <http://forum.bailesti.ro>
2. Postează articolele și comentariile tale în secțiunile dedicate.

Să sperăm că acest forum va deveni un instrument util pentru băileșteni și va strânge câți mai mulți utilizatori.

Adrian GABROVEANU
Dan FIRȚULESCU

forum.bailesti.ro

Despre Uniunea Europeană

La 1 ianuarie 2010 s-au împlinit 3 ani de la momentul aderării noastre la Uniunea Europeană, moment care a fost celebrat ca un eveniment senzațional, iar politicienii, demnitarii și alți mari jucători cu emoțiile noastre l-au prezentat ca fiind rezultatul generozității și eroismului domniilor lor. În fapt, devenirea țării noastre ca stat membru al UE, a fiecăruia dintre noi ca cetățean European, a fost un rezultat direct al eforturilor, aspirațiilor și strădaniei fiecăruia și ale tuturor. În noaptea aderării, statul fiecărui roman s-a transformat instantaneu în stat de cetatean al Uniunii Europene, drepturile și obligațiile stabilite prin Tratatul de fondatoare ale uniunii și confirmate prin Tratatul de Aderare dând noi dimensiuni existenței noastre.

Acum, a ști ce se petrece la nivelul UE a devenit la fel de important ca a ști ce se petrece în România. Nu demult „un cetățean informat“ era cineva care cunoștea modalitatea de funcționare a sistemului național de guvernare. Pentru a fi „informat“ în ziua de astăzi, ai nevoie de mai multe informații și de familiarizarea cu un set nou de instituții, procese și forțe politice, economice și sociale.

Se vorbește în literatura despre Uniunea Europeană atât de un deficit democratic, cât și de un deficit informațional. Ele sunt legate: manifestarea drepturilor și obligațiilor democratice nu se poate realiza suficient în absența informației. Cu modestele noastre puteri, am explorat sursele de informații despre UE, cu scopul de a contribui la diminuarea acestui deficit informațional.

În mod firesc, prima întrebare căreia trebuie să-i răspundem este cea referitoare la natura acesteia: Ce este Uniunea Europeană? Din multe puncte de vedere, UE se aseamănă cu o Organizație Interguvernamentală standard. Este o asociație voluntară de state, în care deciziile sunt luate ca rezultat al negocierilor dintre liderii statelor. Competențele sale fiscale sunt limitate, iar veniturile sale sunt mici. UE deține puține puteri executorii, iar instituțiile sale dețin un grad scăzut de independență, sarcina lor fiind în principal îndeplinirea obiectivelor statelor membre. Niciunul dintre oficialii executivi nu este ales direct în funcția sa, majoritatea fiind fie numiți, fie dețin funcții din oficiu (de exemplu, membrii Consiliului de Miniștri dețin astfel de funcții datorită faptului că sunt miniștri în guvernele țărilor de origine).

Totuși, la o analiză mai exactă, este clar că Uniunea Europeană este mai mult decât o Organizație Interguvernamentală obișnuită. Instituțiile sale au autoritatea de a elabora legi și politici care sunt obligatorii pentru statele membre, iar în aria politică unde statele membre au cedat autoritatea Uniunii Europene, legea europeană are prioritate asupra legii naționale. Membrii săi nu sunt egali, deoarece multe dintre deciziile sale sunt luate printr-un sistem de vot care este evaluat în funcție de mărimea populației statelor membre. În unele domenii, cum ar fi comerțul, Uniunii i s-a acordat autoritatea de a negocia în numele celor 27 de state membre, iar celelalte țări colaborează mai degrabă cu instituțiile UE decât cu guvernele statelor membre. În multe domenii, cum ar fi agricultura, mediul și competiția,

politicile sunt elaborate mai mult prin luarea de decizii la nivelul UE decât la cel al statelor membre.

În cazurile în care cooperarea conduce la transfer al unei astfel de autorități, trecem de la interguvernamentalism la supranaționalism. Aceasta este o formă de cooperare în cadrul căreia este elaborat un alt nivel de autoritate, care este autonomă, mai presus de stat și deține puteri de constrângere independente de stat. În loc să reprezinte un loc de întâlnire pentru guverne și să ia decizii pe baza intereselor concurente ale acestor guverne, o organizație supranațională se detașează de interesele individuale ale statelor și ia decizii pe baza intereselor colective.

Au existat multe dezbateri cu privire la măsura în care UE este interguvernamentală sau supranațională, ori o combinație între cele două. Politicile majore, cele stipulate în tratate, care au conturat cadrul general al Uniunii au fost elaborate în cadrul unui proces de compromis și negociere între statele membre, dar cea mai mare parte din legi și politici sunt inițiate de către Comisia Europeană, în mod clar o instituție supranațională, care evită discuțiile legate de interesele naționale și se concentrează în schimb pe interesele generale ale Uniunii.

Dificultatea de a defini caracterul provine din faptul că omenirea nu a mai avut de-a face cu o astfel de entitate politico-administrativă în istoria sa. Ca unitate administrativă statul a dominat timp de generații modalitatea în care gândim despre relațiile politice între oameni. Dar, deși deține o serie de calități incontestabile, cele două conflagrații mondiale au arătat omenirii, și mai ales europenilor, limitele organizării statale. Uniunea Europeană a luat naștere pe ruinele celui De-Al Doilea Război Mondial. Înainte de război, Europa dominase sistemele globale comerciale, bancare și financiare, imperiile sale se extinseseră de-a lungul întregii lumi, iar superioritatea sa fusese de necontestat. Dar europenii au purtat adesea războaie între ei, iar aceste conflicte au subminat prosperitatea pe care cooperarea ar fi putut-o instaura. Din păcate, a fost nevoie de un război care a dus la moartea a 40 de milioane de oameni pentru a-i convinge, în cele din urmă, pe europeni să-și reconsidere relațiile dintre ei și să pună pe primul plan cooperarea. Astfel, a început un lung proces care avea să conducă la ceea ce este astăzi Uniunea Europeană.

Primul pas a fost făcut la începutul anilor '50, atunci când șase țări (Germania, Franța, Italia, Belgia, Olanda și Luxemburg) au decis să-și unească industriile cărbunului și oțelului, creând astfel ceea ce s-a numit Comunitatea Europeană a Cărbunului și Oțelului (CECO). Integrarea cărbunului și a oțelului a reprezentat un succes, dar dezvoltarea în izolare a acestor sectoare devenea din ce în ce mai dificilă, așa încât cele 6 state s-au înțeles rapid să creeze și o politică agricolă comună, o uniune vamală și începutul pieței unice. A luat astfel naștere în 1958 Comunitatea Economică Europeană (CEE), iar până în 1992 când Comunitatea va fi transformată în Uniunea Europeană actuală, celor șase membri fondatori li s-au mai adăugat încă șase: Marea Britanie, Irlanda și Da-

nemarca în 1973, Grecia în 1981, Spania și Portugalia în 1986.

Actul constitutiv al Uniunii Europene îl reprezintă Tratatul de la Maastricht din 1992, cooperarea din domeniul economic fiind acum extinsă și asupra altor arii precum: politica externă și de securitate, afacerile interne și justiția.

Noii entități politico-economice și sociale i se vor alătura alte trei state în 1995: Austria, Suedia și Finlanda iar în 2004, UE a suferit cea mai semnificativă extindere prin aderarea celor zece state mediteraneene și din Europa de Est: Cipru, Republica Cehă, Estonia, Ungaria, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Slovenia și Slovacia.

România a trimis solicitarea de a deveni membru pe 22 iunie 1995, negocierile de aderare au început la 15 ianuarie 2000 și s-au finalizat în cadrul summitului UE de iarnă de la Bruxelles din 17 decembrie 2004.

Școala, atât de controversată în ultimul timp și blamată de către atotștitorii, cunoaște o permanentă transformare. În pofida acestei situații, dascălii, tăcuți și umiliți de tot mai bizarele reforme ce le sunt impuse, își continuă munca de apostolat, încercând să facă din „mladițele“ pe care le modelează omenii adevărați, pregătiți pentru tot ce le va oferi viața, cu șansele, neșansele și provocările ei.

Astfel, pe lângă cunoștințele științifice, abilitățile și competențele pe care le dobândesc în cadrul orelor de curs, elevii mai beneficiază și de lecții de viață prin intermediul activităților extracurriculare. În acest context, Liceul „Mihai Viteazul“ a derulat un proiect umanitar intitulat sugestiv „De la inima la inima“, în parteneriat cu

O lecție de iubire față de semenii

instituții ale comunității locale. Cei implicați în proiect și-au propus să ofere sprijin moral și material celor nevoiași

– în principal copii aflați în dificultate, familii defavorizate și persoane cu dizabilități. Aceia pentru care jucăriile sau cărțile reprezintă un lux, cei care au avut neșansa să se fi născut „altfel“, au nevoie să simtă că nu sunt uitați, că iubirea față de semenii noștri nu este o expresie lipsită de conținut. În același timp, am urmărit dezvoltarea la elevii noștri a simțului civic, a spiritului de toleranță și de empatie față de acei membri ai comunității care fac obiectul demersului nostru umanitar.

Proiectul, structurat pe tipuri de activități, a fost demarat în luna octombrie. S-a început prin identificarea grupului țintă (40 de beneficiari), în sprijinul acestei acțiuni venind Serviciul de Asistență Socială din cadrul Primăriei Municipiului Băilești, în persoana doamnei Alina Mălin.

La nivelul instituțiilor partenere – Liceul „Mihai Viteazul“, Grupul Școlar „Ștefan Anghel“, Școala nr. 5, „Aviator Petre Ivanovici“ – au fost popularizate obiectivele proiectului printr-o campanie de informare în urma căreia elevii și profesorii au răspuns cu generozitate și entuziasm. Au fost colectate haine, încălțăminte, rechizite școlare, jucării, cărți, iar rezultatele au depășit cu mult așteptările

Tratatul de aderare a fost semnat în anul următor și a intrat oficial în vigoare la 1 ianuarie 2007, moment în care România, împreună cu Bulgaria, au devenit membri cu drepturi depline ai Uniunii.

Pe măsură ce Uniunea Europeană s-a extins, la fel s-a întâmplat cu autoritatea și puterile instituțiilor sale. Din nefericire, schimbările care au intervenit de-a lungul anilor au creat o structură de guvernământ care este foarte complexă și care adesea prezintă riscul de a induce confuzie, în special din cauza faptului că Uniunea a funcționat până acum fără o constituție oficială. Întemeierea ordinii juridice a UE este prevăzută

noastre – o sală de clasă devenind neîncăpătoare. Am continuat cu selecția lor pe categorii de vârstă, sex și componenta familiei, rezultând un număr de aproximativ 100 de pachete, pe care le-am ordonat în funcție de adresa destinatarului. Consilierii locali au răspuns inițiativei proiectului, participând cu suma de 800 de lei, sumă destinată cumpărării alimentelor de bază, fructelor, dulciurilor.

Vacanța prematură ne-a obligat să devansăm programul stabilit inițial, dar spiritul Crăciunului nu s-a lăsat așteptat, astfel încât elevii noștri, organizați pe ateliere de lucru, sub îndrumarea prof. Stefania Văduva și Liliانا Trăilă, au confecționat ornamente și felicitări de Crăciun, pregătind o expoziție cu vânzare, apreciată de

de cele nouă tratate: Tratatul de la Paris, cele două tratate de la Roma, Tratatul de Fuziune, Actul Unic European, Tratatul de la Maastricht, Amsterdams, Nisa și Lisabona. Acestea sunt normele juridice cu valoare de lege fundamentală constituțională din care au izvorât mii de norme juridice secundare și care stabilesc structura și atribuțiile organelor administrative ale Uniunii.

Principalele instituții sunt: Comisia Europeană, Consiliul Uniunii Europene (Consiliul de Miniștri), Parlamentul European, Curtea Europeană de Justiție și Consiliul European.

Iulian POPA

► Continuare în numărul viitor

Anghel“ și ale voluntarului liceului nostru Popa Ștefan.

Ca să vorbim despre bucuria și speranța pe care am adus-o micuților beneficiari ai proiectului, cuvintele ar fi prea seci și necuprinzătoare. Am intrat în case modeste, dar curate, primitoare, ne-au întâmpinat oameni simpli, dar recunoscători, am primit și apostrofări (ce-i drept, de la o singură „domnișoară“ care s-a simțit jignită), ne-am împotmolit în zăpadă, iar seara, înfrigurați și infomețați, cu inima însă cât un munte, am încheiat o zi și o lecție de viață. Cele câteva fotografii ce vor însoți acest articol, credem, că vor ilustra frumusețea acestei experiențe.

Poate că redarea unor astfel de fapte nu se încadrează în principiul biblic

„Este mai fericit să dai decât să primești“
Faptele Apostolilor 20.35

de a face milostenie în ascuns, dar considerăm că este un exercițiu de umanitate care tinde să se apropie de

preceptul creștin „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Motivația indirectă care se află la baza redactării acestui articol este aceea de a nu fi simpli inițiatori ale unor proiecte de gen, ci de a deveni repere pentru acțiuni similare.

Din păcate, Crăciunul nu este în fiecare zi, din păcate, există oameni care trebuie să „suporte“ fiecare zi, din păcate, am învățat că așteptările prea mari nu sunt garanția ajutorului pe măsură, iar persoane aparent ușor superficiale au făcut dovada generozității și altruismului.

La final vă invităm la un exercițiu de reflecție: dacă noi credem că am trăit o zi aparte, ce am putea deveni dacă fiecare zi din viața noastră ar fi trăită „aparte“? Pentru că, nu-i așa, trebuie să avem grijă de ziua de azi „câci ieri e doar o amintire, și mâine o iluzie doar; Dar azi, trăit cum se cuvine Face din orice ieri o amintire fericită Și orice mâine îl transformă în speranță.“ (Kalidasa)

Coord. de programe și proiecte educative,
Prof. Iulia DURAC
Prof. Elena JIANU
Liceul „Mihai Viteazul“, Băilești

E oare, Doamne, doar paradoxal
Că n-ai făcut nicicând vre referință
Ca să se știe cum, pervers și imoral,
Se travestește utopia-n... știință...

Mereu biet vis năucitor,
Perpetuă și cinică himeră
A unui iluzoriu viitor
În care cei sărmani zadarnic speră...

Chiar despre fiul Tău iubit, Iisus,
Blând, dămic, iertător și altruist,
Un politruc fățarnic ar fi spus
Că ar fi fost în lume primul...comunist,

Iar alții, devotați și-atei isterici
Și nume și credință perfid Ți-au profanat
Și Ți-au închis și-au dărâmat biserici
Sau prin ukazuri rostul le-au schimbat...

Le-au făcut cărciumi, grajduri, magazine,
Sau săli de cinema, depozite de sare,
Ori le-au lăsat să cadă în ruine
Organe ticăloase, parșive și vulgare...

Și Ți-au trimis și credincioși și popi
În lagăre de muncă și penitenciare
Și ca tâlharii, cardinali și episcopi
Aveau adesea lanțuri la picioare...

La fel erau tratați și adversarii
Politici – bătuți și – nfometăți,
Fiindcă, de sus de tot, comandatarii
Planificaseră să fie...lichidați :

Avocați, filosofi, medici, generali,
Sau scriitori, profesori universitari,
Cu gazetari și-alți intelectuali
Și foști miniștri și mari demnitari...

.....
Ei, da, socialismul... doctrină-amăgitoare
De la-nceputuri a visat la statul
În care tot ce este plusvaloare
Să aibă ca stăpân doar proletariatul...

Și invoca partinic libertatea
Într-o alambicată teorie,
Dar, împreună cu egalitatea,
S-a dovedit o simplă utopie...

Cel ce l-a proorocit a fost acela
Ce într-o carte i-a dat chip de soare –
Italicul Tomaso Campanella,
Ce-a stat un sfert de veac în închisoare...

Pe urmă, doi francezi și un englez,
Nutrind convingeri quasi-socialiste,
Au experimentat fantasticul lor crez
În primele-ncercări cooperatiste...

Peste un veac, din două bărbi nemțești,
S-a născut „Manifestul comunist“,
„Internaționala“, mișcări muncitorești,
Partide și grupări de tip marxist...

Unu-n Rusia, cu cioc și cu chelie,
A devenit revoluționar
Deși avea și case și moșie,
Însă și-un frate spânzurat de țar...

Un georgian, fost el seminarist,
Beteag de stânga și, de statură, mic,
Și spărgător de bănci s-a făcut...comunist,
Dar a-necat în sânge Partidul Bolșevic...

Pe urmă-n tot ce-a fost Partidul-Stat
S-au ridicat în vârf conducători
În niciun caz din proletariat,
Sau cei ce-au fost prin fabrici muncitori:
Un fost cioban-sadea, un pădurar,
Un ager și pur-sânge Kaghehist,
Un ajutor cândva de ospătar,
Și-apoi, la urmă, un fost tractorist...

Conducători din „Țările Frățești“
S-au ridicat din mediul proletar
Și cercuri – evident – muncitorești
Cu spirit ascendent-veleitar... :

La nemți un tinichigiu și un tâmplar,
O calfă de cizmar în Iugoslavia,
La unguri – un băcan și un fierar,
Un fochist și-un miner în Polonia...

Noi ne-am pricipsit c-un fost dogar,
Recalificat electrician,
Devenit ministru și prim-secretar
Și pretins strateg și tactician...

Apoi, valetul lui – cizmar-cârpaci –
Dar rușinat de meseria lui,
S-a prefăcut în „Marele Cărmaci“
Sub masca revoluționarului...

Gângav, nervos, viclean și ignorant,
Îl gădilau în versuri falși-poeti,
Zugravii pe pânze-l puneau obsedat
Și îl slăveau în imnuri cântăreți...

Consoarta lui odată-l întrebase
Cum grasa lu' Nea Ghițu e artistă,
Eu, care am la bază patru clase,
De ce să nu mă fac mare chimistă...

Și doctor-inginar-academician,
Șavanta de renume mondial,
Să fabric polimeri și codoi peste plan
Și să-ți ridic și ți-e prestigiul personal?!

.....
Treptat, treptat, s-a stins orice avânt;
Cu industria – născută șchioapă-
Și cu agricultura... la pământ,
Socialismul se-ndrepta spre...groapă...

Zadarnic îl vegheau milițienii
Cu securității și alți câini de pază,
Zadarnic perorau teoreticienii
Că e valid; era putred la bază!!!

Pentru că la nivel național
Aproape toți ne-alimentam „științific“,
Cu surrogate și „rațional“,
Cu supliment de-nvățământ politic...

Iar despre activistul de partid
Se zicea, pe la cozi la lapte sau la pâine,
Că-ar fi un soi de animal hibrid,
Că e gras ca un porc și latră ca un câine...

Școlit pe la „F.F.“, inculț și agramat,
Cu subalternii-dur, iar cu șefii-servil,
El, „muncitor cu gura“, era preocupat
Să „ia“ de pe „teren“ tot ce-i era util...

Idealul „în cuget și-n simțiri“,
Multrămbițata unanimitate,
Anihila în forță vise și pomiri
Și rezulta doar...imbecilitate...

Prin radio, televizor, ziare,
Mitinguri, vizite, ședințe-n plen
Serveau ideile de îndoctrinare
După modelul Mao-Kim Ir Sen...

În centru – El, citindu-și cuvântarea,
Privit atent de Ea și admirat,
Alături de întreaga adunare,
Și-n repetate rânduri ovaționat...

Întrați așa în plin socialism,
Un paradox bazat pe...dinastie,
Românii-au trăit ani de paroxism
De absurdități și slugărnice...

Cu etica și cu echitatea,
Socialiste, bineînțeles,
Se simula, cumva, egalitatea...
Care? și cum să-o fi-nțeles?!

Mai nimeni nu putea să înțeleagă
Mesajul și esența teoriei
Că, de atâta bine, Țara-ntregă
Huzurea prin... reprezentanții ei...

Aplauze, urale prin țară,
Vânătoare, mese tovărășești,
Cumpărături în vizite pe – „afară“,
Titluri, decorații, plimbări în calești...

La ceilalți, mai mici, gustul puterii
Se completa perfect cu abundența,
Dar zgomotos negau rostul averii,
Căci se temeau că-i paște...penitența...

Când afla „organul mai superior“,
De la cei ce dau cu ciripitul,
Îi scotea din funcții, vai de capul lor,
După ce-i beleau cei cu...„ilicitud“!

Ce mai putea face un prim-secretar?
Să se întoarcă la „munca de jos“?
„Să tragă la șaibă“ să transpire, iar
Cu diplome luate pe ușa din dos?!!...

.....
Ce numeau ei, convinși, socialism
Pe unde-o fi și cum a dispărut,
De e acum, subit... capitalism ?!
Pe banii cui și cine l-a făcut ?!

De trei ori, ca-n basm, peste cap s-a dat
Și-altul e, gătit, plăcut mirositor;
Alte obiective i-au fixat
Într-un previzibil viitor...

Cine? Chiar tovarăși activiști
Ce și-au cultivat vechile relații,
La fel milițieni și securiști –
Azi patroni de-afaceri cu... vocații...

S-au colorat politic diferit,
Că doar e-acuma pluripartidism
Și-aproape toți în trecut au mințit
Când se făceau că cred în Comunism...

Ei defilează-acum în culori vii
Și le mai schimbă după interes;
Sunt roșii, galbeni, verzi, portocalii,
După cum la putere au acces...

Roșii sunt cei mai mulți, că, altfel, cum?!
Și-au preluat simbolul proletar,
Șperând că-n viitor, pe-același drum,
Spre comunism să se întoarcă iar...

Să vezi carieristi și impostori,
Nomenclaturisti cinici și venali,
Revopsiți curând în...„conservatori“,
Și în „țărăniști“, sau în „liberali“!!!

Iar foști profesori de „Socialism“
Sunt acum „politologi“ de seamă,
Ne țin prelegeri de patriotism;
De cine s-ar jena sau le-ar fi teamă ?!

Se știe că avem parlamentari
Ce-i înălțau lui Ceaușcă osanale,
Dar neagă-n confruntări cu adversari
Și odele-nchinare Țoapei sale...

Ceva s-ar putea face, dar, ce oare?!
Iată o întrebare ce-asteaptă un răspuns;
Încotro se îndreptă clasa muncitoare
Și între timp, Partidul ce-a ajuns?

Va fi, curând, ce-a fost aici, acasă,
Singular Partidul tot la cărmă iarăși,
Căci se va ascuți lupta de clasă
Și, deci, „Tot înainte“, dragi tovarăși!!!

Valentin TURCU

Domnule primar,

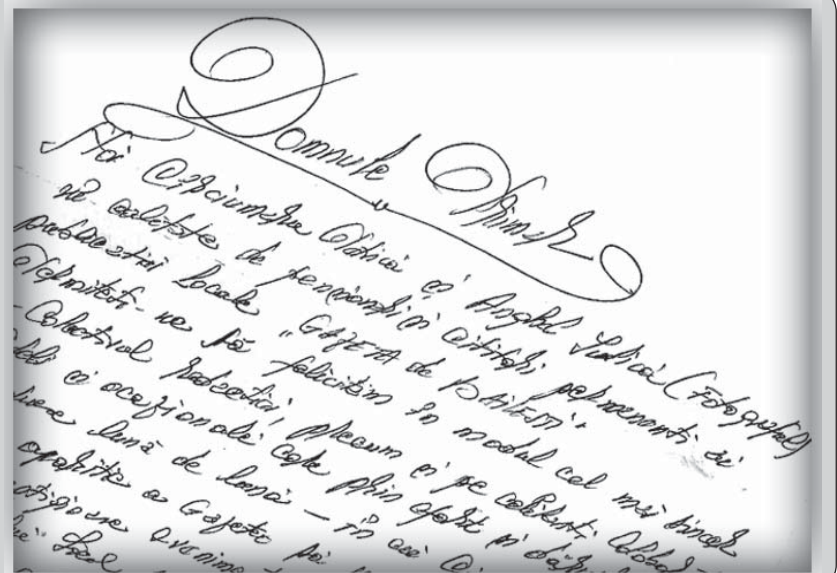
Noi, Cărciumaru Petrică și Anghel Iulică (Fotograful), în calitate de pensionari și cititori permanenți ai publicației locale „GAZETA DE BĂILEȘTI“, permiteti-ne să felicităm în modul cel mai sincer colectivul redacției, precum și ceilalți colaboratori fideli și ocazionali care prin efort și dăruire se străduiesc lună de lună – în cei cinci ani de la prima apariție a Gazetei – să ne informeze cu cele mai prestigioase evenimente din activitatea Consiliului Local Băilești, precum și despre alte activități sociale, culturale, sportive, religioase, istorice și despre cunoașterea unor personalități de valoare, născute în municipiul nostru. Prin prezentarea lor, noi devenim mai cunoscători și tânăra generație poate avea exemple de urmat.

Apreciam și articolele scrise ale multora din membrii Consiliului Local, al Dv., învățători, profesori, preoți și ale altor localnici – care prin cele publicate ne trezesc interesul și pasiunea de a citi cu regularitate „Gazeta de Băilești“, iar Baladele d-lui prof. Turcu ne înveselesc și ne înviează simțul umorului.

Aceeiași apreciere o au și alți băileșteni care sunt plecați, dar urmăresc cu interes GAZETA. Dorim să crească mereu numărul celor care scriu articole interesante.

VĂ DORIM SUCCES și vă urăm „LA MULȚI ANI“

Petrică CĂRCIUMARU
Iulică ANGHEL

Alexandru Ioan Cuza s-a născut la 20 martie 1820 având ascendența într-o veche familie de boieri moldoveni din zona Fălciului, a cărei primă atestare documentară datează de la mijlocul secolului al XVII-lea.

Ioan, tatăl său, a fost fiu de căminar și, la rândul său, a ocupat diverse funcții: spătar și ispravnic de Fălciu, pârcaș de Galați și președinte de judecătorie. A stăpânit moșii la Barboși, Deleni și Bujorul. Sultana, mama domnitorului, era născută Cozadini și provenea dintr-o familie greco-italiană din Constantinopol. Viitorul domnitor a avut un frate, Dimitrie, mort în urma unui accident de călărie în 1850 și o soră, Sultana, viitoare soție a lui Mihai Jora, prefect de Roman în timpul domniei cumnatului său. Din familie a moștenit energia și dorința de a se remarca, iar școala și prietenii din tinerețe au contribuit în măsură hotărâtoare la canalizarea acestora spre interesul general al societății românești, al românilor din toate provinciile lor istorice.

Primii ani ai copilăriei i-a petrecut la moșia tatălui său de la Barboși, apoi a învățat în pensionul francez Sachetti din Galați și la Iași la pensionul deschis de francezul Victor Cuenim, unul dintre ofițerii rămași pe meleagurile moldovenești din armata condusă de Napoleon în campania împotriva Rusiei. Printre colegii de învățătură s-au numărat Eugen Alcaz, Anastase Panu, Vasile Alecsandri, Mihail Kogălniceanu, care-i vor deveni sfinctici apropiați și colaboratori direcți. În 1834, A.I. Cuza pleacă la Paris, ca mai toți tinerii cu stare din acea vreme, să-și completeze studiile și obțină diploma de bacalaureat în litere la Sorbona, în 1835. Se înscrie la medicină, apoi la drept, nefinalizând însă cursurile acestor facultăți. Atras de economie va deveni membru al Societății economiștilor din Paris.

În septembrie 1837, revine în țară și, după moda vremii, se înrolează cadet, pregătindu-se pentru cariera de ofițer, dar, la scurt timp, obține o dispensă pentru a-și continua studiile la Paris, unde rămâne aproape doi ani. În capitala Franței, țară care se bucura de un regim politic liberal la acea vreme, numeroși tineri români din ambele principate românești își însușesc nu numai cunoștințele necesare profesiunii lor viitoare, dar și ideile înaintate ale epocii, pe care încearcă să le transpună în activitatea lor de oameni politici și îndrumători culturali la întoarcerea în țară. În aceeași perioadă, în Principatele române regimul social-politic cunoaște o criză deosebită, lupta pentru înlăturarea rânduielilor feudale împletindu-se cu aceea pentru formarea statului național.

La începutul anului 1840, Cuza demisionează din armată și ocupă funcții importante în administrație și justiție. În 1842, la numai 22 de ani, deține funcția de președinte al Judecătoriei Covurlui, călcând pe urmele tatălui său, care, la vârsta de 23 de ani, fusese ispravnic în același ținut. În această funcție se dovedește a fi un funcționar competent și corect, urmărind cu perseverență respectarea legilor indiferent de starea socială a celor în cauză și pretinzând același lucru și de la cei aflați în subordinea sa.

Anul 1846 reprezintă un moment

de cotitură spre revoluție a acțiunilor patrioților din Țările Române. Are loc o schimbare radicală în conștiința politică a multor moldoveni care nu mai suportă regimul lui Mihail Sturdza dorind să se treacă la o serie de reforme sociale menite să afecteze baza relațiilor feudale. Alexandru Ioan Cuza se află în toiu mișcărilor sociale și se dedică trup și suflet activității revoluționare care începuse să ia amploare în Moldova. Revoluția de la 1848, prevăzând largi reforme în toate sectoarele vieții politice și sociale, constituie un moment de referință în năzuința și strădaniile patrioților români pentru crearea unei Români moderne, dezvoltându-se pe coordonatele luptei pentru democrație și independență.

Aflându-se în rândul celor adunați la hotelul „Petersburg” din Iași în seara zilei de 27 martie/8 aprilie, Cuza ia cuvântul pronunțându-se pentru programul de reforme ce se preconiza. După refuzul domnitorului Sturdza de a accepta integral revendicările și intenția de a reprimă cu forța pe revoluționari, alături de Vasile Ghica și C. Racliu, se numără printre cei dintâi care îndeamnă la rezistență chiar cu prețul vieții, atitudine profund patriotică consemnată în documentele vremii: „Cu moartea noastră trebuie să deschidem un viitor nației noastre vrednic de mărirea trecutului strămoșilor noștri. Români! Astăzi toate națiile învie, trebuie să învie și a noastră!”

După arestarea sa și exilul la sud de Dunăre, reușește să fugă de sub escortă, refugiindu-se la viceconsulul englez de la Brăila, pe teritoriul Munteniei, apoi izbutește să ajungă în Transilvania, unde participă la marea Adunare națională de pe Câmpia Libertății de la Blaj din 3/15 mai 1848, fiind profund impresionat de hotărârea de luptă a celor peste 40 de mii de țărani veniți din toate părțile Transilvaniei.

În timpul domniei lui Grigore Al. Ghica, susținător al Unirii, Cuza este ridicat la rangul de vornic, reluându-și activitatea mai întâi în magistratură și apoi în administrație, ocupând succesiv posturile de președinte al Judecătoriei Covurlui, director al Ministerului de Interne și pârcaș de Galați. Și în aceste funcții Cuza se dovedește a fi un bun și priceput administrator, dar mai ales un dregător cinstit, preocupat de binele oamenilor, ostil abuzurilor de orice fel, apărător al celor mulți, în special țărani, asupra cărora apăsau numeroase obligații.

În lupta cu înșelăciunile, cu abuzurile, Cuza devine un erou popular, de descinderile lui prin piețe, adesea mascat, legându-se multe povestiri, crescându-i popularitatea și succesul

la public. După ce domnia lui Grigore Ghica ia sfârșit, acesta fiind înlocuit, conform prevederilor Tratatului de la Paris, printr-un caimacam, în persoana lui Theodor Bals, antiunionist convins, Alexandru Ioan Cuza, adept al idealurilor democratice și de Unire, pentru care luptase la Revoluția de la 1848, demisionează din postul pe care îl ocupă.

Înlocuitorul lui Theodor Bals, după moartea acestuia la 17 februarie/1 martie 1857, Nicolae Conachi Vogoride, de asemenea antiunionist,

elective, să le supravegheze și apoi să-și termine activitatea odată cu alegerea noilor domni. În Moldova, Căimăcămia de trei – Ștefan Catargiu, Anastase Panu, Vasile Sturdza – îl avansează pe Alexandru Ioan Cuza, la 23 octombrie/4 noiembrie 1858, la rangul de hatman, ceea ce înseamnă că la alegerea sa ca domn acesta îndeplinește funcția de comandant al întregii oștiri moldovene. În această calitate el face parte la 1 octombrie 1858 din Guvernul Moldovei alături de Iancu A. Cantacuzino – ministru de Finanțe, Gheorghe Cuciureanu – ministru al Instrucțiunii Publice, Vasile Alecsandri – secretar de stat și Panainte Donici – ministru al Lucrărilor Publice.

În ajunul alegerii sale ca domnitor, Alexandru Ioan Cuza este astfel o personalitate notorie, remarcându-se ca un patriot cu idei înaintate, un luptător activ pentru Unire, un bun cunoscător al problemelor administrative, judecătorești și militare, de aceea susținerea candidaturii sale la înalta funcție de domnitor al Moldovei de către Partida națională a apărut contemporanilor pe deplin îndreptățită.

La 5 ianuarie 1859, la Iași, Alexandru Ioan Cuza este ales domn al Moldovei, iar la 24 ianuarie, la București, tot el este ales domn al Munteniei. Alegerea sa pe tronul Moldovei este considerată ca o victorie a ideilor unioniste și democratice, un triumf al noului asupra vechiului, începutul unei noi epoci de dreptate și progres, de renaștere a națiunii române. Reliefând întreaga semnificație și importanța actului național realizat, Mihail Kogălniceanu, în discursul adresat domnitorului, imediat după alegere, arată că prin înălțarea lui Cuza „pe tronul lui Ștefan cel Mare s-a reînălțat însăși naționalitatea română... Alegându-te pe tine domn... am voit să arătăm lumii aceea ce toată țara dorește: la legi noi, om nou... Fii dar omul epocii; fă ca legea să înlocuiască arbitrarul! Fă ca legea să fie tare, iar tu, Măria Ta, ca domn, fii bun, fii blând; fii bun mai ales cu aceia pentru care mai toți domni trecuți au fost nepăsători sau răi. Nu uita că dacă cincizeci de deputați te-au ales domn, însă ai să domnești peste două milioane de oameni!”

Victoria repurtată în Moldova îi stimulează pe reprezentanții aripei radicale a Partidei naționale din Muntenia, determinându-i să reflecteze serios la soluția dublei alegeri ca o posibilă cale de a se ajunge la Unire. Astfel, Cuza rămâne pentru totdeauna cel dintâi domn al Țărilor Unite, domnul Unirii, fapt ce reprezintă un mare merit pentru tânărul militar de carieră, pe care mulți l-au subestimat la început, dar care s-a dovedit a fi un talentat conducător, politician, diplomat, vizionar, execu-

tant remarcabil al unor proiecte și vise seculare ale românilor. El nu a fost numit, ci ales, și încă în unanimitate în ambele țări.

Contemporanii îl descriu pe noul domnitor în culorile cele mai frumoase, în termenii cei mai măgulitori: „Domnitorul – scrie consulul general al Belgiei la București, Jacques Poumay, după alegerea lui Cuza și în Țara Românească – în vârstă de doar 38 de ani, este înalt, zvelt, blond, cu privire pătrunzătoare; posedă un fel de a fi original, plăcut și serios în același timp. Este un soldat magnific, purtând cu grație uniformă; vorbește italiană și franceză cu multă acuratețe. Om al ordinei, energic, a făcut asupra tuturor o excelentă impresie... Prințul Cuza este un bărbat cum nu există altul în Principate, care vrea fericirea țării sale. Hotărât, fără exaltare însă, modest și dezinteresat, chibzuieste cu înțelepciune... Toată lumea este de acord asupra calităților eminente cu care este înzestrat noul domnitor”.

Unirea celor două Principate prezintă unul din momentele cele mai importante din istoria României ca o încununare a unei lupte îndelungate, un pas decisiv în procesul de formare a statului național unitar, ea creând un cadru corespunzător pentru dezvoltarea modernă, pe plan economic, social, politic, cultural, pentru afirmarea națiunii; reprezintă o nouă treaptă spre independență.

Desăvârșirea unirii celor două principate pe plan politic-o administrativ constituie principalul obiectiv în primii ani ai domniei lui Cuza, activitatea desfășurată în acest scop având dublu aspect: unul diplomatic, tinzând la obținerea consimțământului marilor puteri în vederea recunoașterii mai întâi a dublei alegeri și apoi a unirii definitive, și altul intern, de unificare a instituțiilor și legislației.

În timpul scurtei domnii a lui Alexandru Ioan Cuza, statul național român creat în 1859 este modernizat și consolidat, principalele reforme îndeplinite contribuind la crearea cadrului necesar pentru dezvoltarea ascendentă a societății românești, pentru realizarea în perspectivă a dezideratelor naționale de independență și unitate națională.

Considerând că a sosit momentul retragerii sale de la cârma țării, domnitorul se adresează împăratului Franței printr-o scrisoare, la 9/21 octombrie 1865, în care, după ce expune cu demnitate obiectivele politicii sale, realizările obținute și dificultățile inerente pe care a trebuit să le depășească, se declară gata să abdice, precizând că face acest lucru cu speranța că „retragerea mea poate să consolideze independența României”.

Ultimele sale cuvinte, înainte de a lua drumul exilului, le-a rostit pentru progresul și prosperitatea României: „Să dea Dumnezeu să-i meargă țării mai bine fără mine, decât cu mine... Să trăiască România!”.

Se stinge din viață la Heidelberg, în Germania, la 3/15 mai 1873 la vârsta de 53 de ani. La scurt timp rămășițele sale pământești sunt aduse în țară și înmormântate la Ruginoasa, în prezența a mii de români veniți din toate colțurile țării să-și ia un ultim rămas de la fostul domnitor.

Prof. Cristian ȚIBREANU

Personalitatea lui A.I. Cuza

